

Co w piasku piszczy

Wylegając się na plaży, nie zdajemy sobie sprawy, że pod naszymi plecami toczy się ruchliwe życie

Polskie instytuty badawcze biorą udział w europejskim projekcie COSA, czyli Coastal Sands – Piaski Wybrzeża. Właśnie rozpoczęły się przygotowania do części badań, które będą realizowane w Polsce. Jeden z „poligonów badawczych” znajduje się na Półwyspie Helskim.

– Naszym zadaniem jest zbadanie osadów piaszczystych – mówi Radosław Koza, pracownik Stacji Morskiej w Helu. – Do tej pory rola piasków w funkcjonowaniu ekosystemu wybrzeży była niedoceniana. Panowało przekonanie, że nie wytwarzają one dużej ilości substancji organicznych. Tymczasem wiele wskazuje na to, że obieg materii jest szybki, a rola osadów piaszczystych – większa niż uważano. Hipoteza robocza jest taka, że pełnią one rolę filtru o dużej wydajności.

Wylegając się na plaży, nie zdajemy sobie sprawy, że pod naszymi plecami toczy się ruchliwe życie. Duża liczba ludzi zdeptujących piasek może mieć negatywne znaczenie dla żyjących w nim organizmów. Część z nich, megafauna, jest widoczna gołym okiem, inne, większe niż milimetr, można obserwować pod lupą. Ale w piasku żyje również meiofauna. Zmierzaczki, nicienie, małżoraczki, skąposzczety to organizmy, których wielkość nie przekracza jednego milimetra. Im mogą zagrażać turyści i śmieci, które pozostawiamy na plaży.

Realizacja projektu COSA potrwa około dwóch lat. Trzy razy w miesiącu naukowcy będą pobierać próbki wody i badać ją pod kątem parametrów fizycznych i chemicznych, m.in. zawartości tlenu. Do badań pobiorą również próbki osadów dennych.

– Potem te dane będą przetwarzać specjaliści – tłumaczy Radosław Koza. – Będą starali się stworzyć model funkcjonowania systemu wymiany wody nad osadami.

Projekt COSA jest finansowany z pieniędzy Unii Europejskiej.

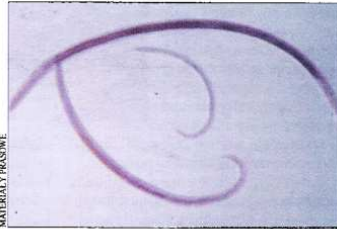
DOROTA KARAS

Polskimi uczestnikami projektu COSA są: Instytut Oceanografii Polskiej Akademii Nauk w Sopocie, Nadmorski Park Krajobrazowy we Władysławowie oraz Stacja Morska Instytutu Oceanografii Uniwersytetu Gdańskiego.

MATERIAŁ PRASOWY

Małżoraczki mają dwuczęściową skorupę, 7 par odnóży i dwie pary czulek

MATERIAŁ PRASOWY

Nicienie, jak nazwa wskazuje, mają bardzo wydłużony kształt ciała. Zamieszkują zarówno środowiska wodne, jak i glebę

MATERIAŁ PRASOWY

Ubarwienie wirków zależy od pokarmu, który spożywają. Czym się odżywia ten wirk, nie wiemy. Małżoraczki, nicienie i wirki należą do meiofauny, organizmów zwierzęcych zatrzymujących się podczas przesiewania na sicie o średnicy oczka 1 mm